

насъ“ се обърна на слухъ. На измжченитѣ писатели още рано сутринѣта мълвата сервира сюрприюзъ: — писателятъ Кенъ Кури вече е поискалъ ржката на мисъ Свинка Джонъ Патоку.

Тоя слухъ прободѣ чувствителнитѣ писателски сърдца. Остра болка мълниеносно премина презъ всичкитѣ имъ фибри и се загнѣзди подъ лъжичкитѣ имъ.

Сега или никога! — си каза всѣки и „Парнасъ“ се опраздни.

Презъ това време въ кжщата на Кенъ Кури се разиграваше нѣщо подобно на драма. Тоя писателъ дължеше своята кариера на търговския усѣтъ на баща си.

„Жалкъ мжченикъ на литературата“ бѣше писалъ за него критикѣтъ Рамирецъ.

Но стариятъ Курдонъ, бащата на Кенъ Кури, бѣше практиченъ човѣкъ.

— Ахъ моля Ви високопоставенъ господине — обърна се единъ день той къмъ Рамирецъ. — Въпроса е за сина ми. Азъ знамъ че е некадъренъ и че неможе две думи свѣстни да напише. Но, знайте критика. . . Моля, колко ще Ви струва една рецензия?

Сдѣлката стана между четири очи и на Кенъ Кури му провървѣ. Признаха го. Рѣдкъ талантъ.

— А сега следъ сключването на тоя бракъ ще те направя гений — потриваше ржце стариятъ Курдонъ. — Колко е учтивъ съръ Джонъ! Веднага се съгласи.